

Arrest

nr. 325 619 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DE PAUW
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 november 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2025 met referentienummer 124332.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 juni 2024 een aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 5 november 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 11.06.2024 werd ingediend door:

Naam: O. J. (..)

Voorna(a)m(en): L. A. (..)

Nationaliteit: Colombia

Geboortedatum: (..)1980

Geboorteplaats: Cali

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te: (..)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 11.06.2024 gezinshereniging aan met haar Spaanse broer O. J., H. (..) (xxxxxxxxxxx) in toepassing van artikel 47/2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet stelt: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : (...)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven en deze laatste begeleiden of komen vervoegen."

Artikel 47/3 van dezelfde wet stelt: "§ 3. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven."

Ter staving van deze voorwaarden maakt betrokkene de volgende stukken over:

- Gestandaardiseerd attest dr. K. (..)
- Attest dr. S. (..)

Uit het antwoord van de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken, op 04.11.2024 overgemaakt aan de Dienst Gezinshereniging, blijkt dat betrokkene lijdt aan een medische aandoening die de hulp vereist van een derde voor bepaalde taken (zoals het snijden van vlees of het dragen van bagages als deze niet uitsluitend met de linkerhand kunnen worden gedragen). Hoewel uit de medische gegevens dus blijkt dat betrokkene hulp voor bepaalde taken behoeft, dient te worden opgemerkt dat zij op 09.05.2023 werd aangehouden op verdenking van onder meer teelt van verdovende middelen. Er werd in haar woning een cannabisplantage aangetroffen. Betrokkene verklaarde destijds aan de politie dat ze diende te helpen bij de opkuis na de kweek. Bij de huiszoeking kon men vaststellen dat betrokkene schoenen aan de plantage stonden, deze waren beklad met aarde van de plantage. Betrokkene is dus nog in staat om op zelfstandige wijze taken uit te voeren die min of meer intensieve fysieke arbeid vereisen. Daarnaast blijkt eveneens uit het voormelde advies van de arts-adviseur dat in Colombia thuisverpleging ter beschikking is voor zover betrokkene daar nood aan zou hebben (bereiding van aangepaste voeding, hulp bij bepaalde taken die zij niet zelf zou kunnen vervullen). Gelet op het voorgaande is het niet onredelijk te stellen dat de medische aandoening van betrokkene niet van die aard is dat zij verzorging door de Unieburger strikt behoeft.

Huidig medisch advies is een intern advies ter controle of de vermelde noodzakelijke medische zorg beschikbaar en/of toegankelijk is in het land van herkomst of verblijf van betrokkene, en de aangeleverde argumenten van betrokkene correct zijn. Het betreft hier geen advies in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen volgens het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980. Het medisch advies maakt samen met de aangeleverde medische attesten deel uit van het medisch dossier van betrokkene en wordt aldus apart en beveiligd bewaard. Huidige beslissing gaat gepaard met bijgevoegde gesloten omslag dewelke aan betrokkene, samen met de betekening van huidige beslissing, wordt overhandigd.

Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/2, 3° en 47/3, §3 van de wet van 15.12.1980. Het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie wordt haar geweigerd. Haar A.I. dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. Gelet bovenstaande reeds een determinerend motief betreft, worden de overige van toepassing zijnde voorwaarden niet verder uitgewerkt. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7 §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Wat betreft de medische problematiek van betrokkene dient te worden opgemerkt dat uit het advies van de artsadviseur van DVZ van 04.11.2024 blijkt dat betrokkene's aandoening haar het reizen niet belet. Zowel de

medicatie die betrokkene heeft als de therapeutische opvolging en de ondersteuning door een thuisverpleger of –verpleegster zijn beschikbaar in Colombia.

Wat betrokkene's gezins- en familieleden betreft, haalt zij in haar verzoekschrift van 14.09.2023 dat tal van haar familieleden hier in België verblijven. Echter, teneinde te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven tussen volwassen familieleden dient er bovenop de gewone banden tussen die familieleden nog een bijkomende afhankelijkheidsband te bestaan. Thans kan deze niet uit het dossier blijken. Voor zover betrokkene stelt afhankelijk te zijn van haar broer door haar medische aandoening, werd hierboven reeds geargumenteerde dat zij de zorgen van haar broer niet strikt heeft, nu uit het dossier blijkt dat zij zelf nog fysiek intensieve taken uitvoert én dat, voor zover zij ondersteuning nodig zou hebben, thuisverpleging beschikbaar is in Colombia. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan, op basis van huidige gegevens, mag verwacht worden dat zij haar leven verder kan beleven in het land van herkomst of origine, mits beroep te doen op de nodige professionele medische zorg en/of ondersteuning aldaar en dit dus zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België.

Betrokkene verblijft thans niet meer bij haar echtgenoot. Er kan niet blijken uit het dossier dat er nog sprake zou zijn van een minimum aan relatie. Aldus kan ook niet besloten worden tot een beschermenswaardig gezinsleven met die partner.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.1. Eerste middel: schending van artikelen 47/2 van de Wet van 15 december 1980 schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene rechtsbeginselen, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

2.1.1.

Dat verzoekster op 11 juni 2024 een aanvraag gezinshereniging met haar Spaanse broer O. J. H. (...) op grond van artikel 47/2 vw. heeft ingediend.

2.1.2.

Dat verweerder ten onrechte in de bestreden beslissing opwerpt dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, aangezien zij niet zou hebben aangetoond dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen de verzorging door de referentiepersoon strikt heeft.

2.1.3.

Dat verzoekster wel degelijk heeft aangetoond dat zij de hulp van haar Spaanse broer, de referentiepersoon, strikt heeft.

2.1.4.

Dat conform artikel 47/2, 3° van de Vreemdelingenwet als andere familieleden van een Unieburger worden beschouwd, de niet in artikel 40bis, 52 bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeven en deze laatste begeleiden of komen vervoegen.

2.1.5.

Dat overeenkomstig artikel 47/3 vw. de andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3° moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de Unieburger die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

Dat verzoekster bijgevolg aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat zij aan deze voorwaarden voldoet.

2.1.6.

De ernstige gezondheidsproblemen van verzoekster staan buiten kijf.

Haar klachten begonnen in 2019, na een breuk aan het uiteinde van het spaakbeen in haar rechterpols (distale radiusfractuur). Sindsdien heeft zij meerdere operaties ondergaan aan haar rechterpols. Een echografie uit 2022 liet ontstekingen zien in het gewricht bij het vierde middenhandsbeentje (MCP 4) en in de peesschede van een pees aan de pinkzijde van de pols (extensor carpi ulnaris).

Omdat haar klachten niet verbeterden, werd in maart 2023 een eerder geplaatste schroef uit haar pols verwijderd. In juli 2023 wees een nieuwe MRI-scan op een synoviale reuzenceltumor aan de achterzijde van het vierde middenhandsbeentje.

Verzoekster heeft te maken met een combinatie van aanhoudende gewrichts- en peesontstekingen (synovitis en tenosynovitis) en de genoemde tumor. Deze aandoeningen beperken haar ernstig: door de tumor in haar rechterpols is zij niet in staat om dagelijkse handelingen zelfstandig uit te voeren.

2.1.7.

Naast het bewijs van de ernstige gezondheidsproblemen moet er ook aangetoond worden dat de persoonlijke verzorging door de referentiepersoon strikt nodig is.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster op 9 mei 2023 werd aangehouden op verdenking van onder meer de teelt van verdovende middelen. Tijdens een huiszoeking in haar woning werd een cannabisplantage aangetroffen. Daarnaast werden schoenen met aarde van de plantage aangetroffen. Op basis hiervan concludeerde verweerder dat verzoekster nog steeds fysiek in staat zou zijn om zelfstandig taken uit te voeren die enige fysieke inspanning vergen.

Volgens verweerder heeft verzoekster daarom de hulp van haar broer voor persoonlijke verzorging niet strikt nodig.

Dat verzoekster benadrukt dat haar medische situatie sinds deze feiten aanzienlijk is verslechterd. In juli 2023 bevestigde een MRI-scan de aanwezigheid van een tenosynoviale reuzenceltumor in haar rechterhand. Deze diagnose, evenals de noodzaak van meerdere operaties en de bijbehorende complicaties, wordt onderbouwd door medische verslagen van het UZ Gent en een attest van haar huisarts, Dr. S. (...).

Verzoekster kan haar rechterhand niet meer gebruiken voor dagelijkse handelingen. Als oplossing is zij bij haar broer (H. O. J. (...)) gaan inwonen, zodat hij haar dagelijks kan verzorgen en ondersteunen. Haar arts heeft bevestigd dat deze hulp strikt noodzakelijk is vanwege haar medische toestand.

In het medisch verslag van Dr. M. K. (...) dd. 10 juni 2024 staat expliciet vermeld: 'Mantelzorg is vereist, daar patiënte ADL-activiteiten niet zelfstandig kan uitvoeren.

Het argument van verweerder dat vuile schoenen bij de plantage zouden aantonen dat verzoekster fysieke arbeid heeft verricht, is ongegrond en kan niet dienen als bewijs. Dit feit bewijst op geen enkele manier dat verzoekster in staat is om intensieve fysieke arbeid te verrichten, laat staan dat zij geen hulp van haar broer nodig zou hebben.

Daarnaast tonen de medische verslagen aan dat verzoeksters situatie sinds de genoemde feiten aanzienlijk is veranderd. De tumor in haar rechterhand maakt haar afhankelijk van de hulp van haar broer om dagelijkse taken uit te voeren.

2.1.9.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht van meer dan drie maanden. Verzoekster heeft afdoende bewezen dat zij door ernstige gezondheidsredenen strikt afhankelijk is van de persoonlijke zorg van haar broer."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn. Dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze omstandig gemotiveerd is. De bestreden beslissing geeft de juridische grondslag weer en geeft aan welke de feitelijke overwegingen zijn die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Hiermee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3. In wezen voert de verzoekende partij, die inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat

iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekende partij heeft op 11 juni 2024 een aanvraag voor een verblijfskaart van een *ander* familielid van een Unieburger ingediend, meer bepaald in functie van haar Spaanse broer en dit omdat zij meent dat er ernstige gezondheidsredenen voorliggen die maken dat zij de persoonlijke verzorging door haar broer strikt behoeft.

Verzoekende partij beroept zich bijgevolg op het op het moment van de bestreden beslissing geldende artikel 47/2, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat luidt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(..)

3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven en deze laatste begeleiden of komen vervoegen.”

Verder stipuleert artikel 47/3, §3 van de Vreemdelingenwet:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 3°, moeten bewijzen dat zij omwille van ernstige gezondheidsredenen, een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen, strikt behoeven.

De Koning kan de wijzen waarop de andere familieleden het bewijs van hun gezondheidstoestand kunnen leveren, bepalen.”

2.5. Ter staving van haar aanvraag heeft verzoekende partij twee medische stukken voorgelegd, met name een standaard medisch getuigenschrift van 10 juni 2024 van dr. K. (reumatologie) en een attest van 18 juni 2024 van dr. S. (huisarts).

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en hetgeen strookt met de gegevens van het administratief dossier heeft de verwerende partij voormelde medische stukken voorgelegd aan de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken die op 4 november 2024 zijn advies verleende. Lezing van dit medisch advies leert dat de arts-adviseur vaststelt dat verzoekende partij op grond van de geattesteerde medische problematiek inderdaad nood heeft aan hulp van derden voor taken zoals het snijden van vlees en het dragen van bagage wanneer dit niet uitsluitend met de linkerhand kan worden gedragen. De arts-adviseur stelt evenwel vast dat naast de medische zorgen die de verzoekende partij behoeft ook de hulp van derden beschikbaar is in het herkomstland.

Verzoekende partij is het evenwel oneens met de vaststelling dat haar medische aandoening niet van die aard is dat zij verzorging door haar Spaanse broer strikt behoeft. Met haar betoog aangaande de ernst van haar aandoening, slaagt verzoekende partij er evenwel niet in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zij in

het herkomstland evenzeer terecht kan voor hulp door derden wegens de problemen met haar rechterhand. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de door haar benodigde hulp énkél kan verschaft worden door haar Spaanse broer. Zij toont geenszins aan dat zij in Colombia via thuisverpleging niet de benodigde hulp bij bepaalde taken die zijzelf niet kan uitvoeren kan verkrijgen.

Anders dan verzoekende partij voorhoudt, wordt haar medische problematiek zoals deze blijkt uit de door haar voorgelegde medische stukken niet betwist maar wordt wel vastgesteld dat verzoekende partij ook in het herkomstland terecht kan voor de hulp door derden die zij nodig heeft bij bepaalde activiteiten omwille van de problematiek met haar rechterhand. Zo kan zij beroep doen op thuisverpleging aldaar. Verzoekende partij is dan ook geenszins ernstig waar zij meent dat haar aanvraag wordt afgewezen enkel omdat de verwerende partij vaststelde dat zij nog steeds in staat is om zelfstandig taken uit te voeren die enige fysieke inspanning vergen. Daarnaast is het ook geenszins in tegenstrijd met de door haar voorgelegde medische stukken dat de verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij nog in staat is om op zelfstandige wijze taken uit te voeren die enige inspanning vereisen. Uit de medische stukken blijkt immers geenszins dat verzoekende partij omwille van haar medische problematiek hoegenaamd niets meer zelfstandig zou kunnen. Zo wordt immers enkel door haar specialist geattesteerd dat *“Pte kan zich niet zelf behelpen tijdens bv. snijden van vlees (...) Mantelzorg is vereist, daar pte bepaalde ADL-activiteiten niet zelfstandig kan uitvoeren”* (medisch attest van de specialist van 10 juni 2024) en door haar huisarts: *“O.J.L.A (...) is aangetast door complicaties van een radiusfractuur RE in 2019, waarvoor ze nog in behandeling is. Als gevolg hiervan kan ze haar rechter hand niet gebruiken voor de gewonde (sic) dagdagelijkse bezigheden. De oplossing die hiervoor gevonden werd, is te gaan inwonen bij de broer van patiënte (...) die dagelijks voor haar kan zorgen en haar kan helpen”* (medisch attest van de huisarts van 18 juni 2024). Uit voorgaande kan aldus geenszins blijken dat verzoekende partij volledig onbekwaam is om nog zelfstandig zaken uit te voeren. Samenlezing van de voorgelegde medische stukken leert dat enkel wordt gesteld dat zij haar rechterhand niet kan gebruiken bij bepaalde dagdagelijkse activiteiten. Hieromtrent wordt evenwel door de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij daartoe ook beroep kan doen op thuisverpleging, hetgeen beschikbaar is in het land van herkomst en geenszins betwist wordt door verzoekende partij.

Door de ernst van haar medische problematiek te benadrukken en de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij de persoonlijke verzorging van haar Spaanse broer strikt behoeft, slaagt verzoekende partij er geenszins in de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de gegeven motivering aan te tonen. Waar zij bij onderhavig verzoekschrift voorts nog medische stukken voegt die zij niet heeft voorgelegd bij haar aanvraag, wijst de Raad erop dat zij hiernaar niet dienstig kan verwijzen nu de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Louter ten overvloede wijst de Raad erop dat uit deze stukken ook geenszins blijkt dat verzoekende partij omwille van haar medische problematiek de verzorging van haar Spaanse broer strikt behoeft. Er wordt hiermee geen afbreuk gedaan aan de vaststelling van de verwerende partij – via het advies van de arts-adviseur – dat verzoekende partij in het herkomstland gebruik kan maken van thuisverpleging om haar te helpen in dagelijkse bezigheden waartoe zijzelf verhinderd wordt wegens het probleem met haar rechterhand. Er kan niet blijken dat de omkadering die zij nodig heeft in haar dagelijks leven niet evenzeer kan gegeven worden in het herkomstland via thuisverpleging. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij de bijstand van haar broer strikt behoeft.

2.6. Verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.7. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“2.2. Tweede middel: schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950)

2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen

van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T. Finland, 5150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, 529). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feiten kwestie.

Dat verzoekster al sinds 2018 in België verblijft, getrouwd is met een Belgische man, al haar familieleden in België wonen, zij samenwoont met haar moeder en twee broers in Gent en een grote vrienden- en kenniskring heeft.

Dat verzoeker dan ook een eigen privéleven heeft opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

Verzoekster is sinds 3 mei 2018 gehuwd met de Belgische W. S. (...).

Op 15 september 2023 werd W. S. (...) echter in detentie geplaatst, waardoor verzoekster vanzelfsprekend niet in staat is om samen met haar echtgenoot te wonen. Deze situatie heeft een aanzienlijke impact op haar gezinsleven. Ondanks de detentie onderhoudt verzoekster intensief contact met haar man, die zij bijna dagelijks bezoekt in de gevangenis. Deze regelmatige bezoeken getuigen niet alleen van de duurzame aard van hun relatie, maar benadrukken ook haar sterke betrokkenheid bij het gezinsleven in België.

De banden van verzoekster met België reiken echter verder dan haar huwelijk. Haar volledige familie -inclusief haar twee broers en haar moeder - woont in België. Momenteel verblijft zij bij hen in huls. Daarnaast heeft verzoekster een breed sociaal netwerk van vrienden en kennissen, dat een belangrijke rol speelt in haar dagelijkse leven en bijdraagt aan haar integratie in de Belgische samenleving.

Sinds 2018 volgt verzoekster lessen Nederlands bij Volwassenenonderwijs Kisp. Zij heeft inmiddels richtgraad 1 behaald en is momenteel ingeschreven voor richtgraad 2. Dit toont haar actieve inzet om zich te integreren en verder te ontwikkelen binnen de Belgische maatschappij.

2.2.2

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of ervoor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, 537).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat verweerder bovendien geen enkel afweging heeft gemaakt wat de impact van de bestreden beslissing zou zijn op het privéleven van verzoeker.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het privéleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), 5 113; EHRM 18 oktober 2006, Oner/Nederland (GK), 5 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de becommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, 5 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), 5 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), 5 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, S 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; Rvv, 29 april 2016, nr. 166.924).

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

Het argument dat de detentie van haar echtgenoot van tijdelijke aard is, versterkt bovendien de stelling dat het disproportioneel zou zijn verzoekster naar haar land van herkomst terug te sturen. Dit zou leiden tot een onherstelbare schending van haar gezinsleven.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden."

2.8. De bescherming die geboden wordt door artikel 22 van de Grondwet is gelijkaardig aan deze die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM. De Grondwetgever heeft immers "een zo groot mogelijke concordantie nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2).

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

2.8.1. Zoals blijkt uit de gegeven motivering in de weigeringsbeslissing heeft de verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse broer niet strikt behoeft. Bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten heeft de verwerende partij verder vastgesteld dat

niet blijkt dat er een bijzondere afhankelijkheidsband bestaat tussen verzoekende partij en haar in België verblijvende familieleden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/2, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *ander* familielid moet aantonen dat het wegens ernstige gezondheidsredenen de persoonlijke verzorging door de Unieburger strikt behoeft, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. De Raad wijst er immers op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige verwanten niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, *Balogun v. UK*, nr. 60286/09; EHRM, 2003, *Kwaky-Nti and Dufie v. the Netherlands*, nr. 31519/96). Zoals duidelijk blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft verzoekende partij geen afbreuk weten doen aan de vaststelling dat zij de persoonlijke verzorging door haar Spaanse broer niet strikt behoeft. Het loutere feit dat zij samenwoont met haar boer en andere familieleden in België (blijkens het administratief dossier sinds 12 juni 2024 (positieve woonstcontrole)) doet niet anderszins besluiten. Zoals de verwerende partij vaststelt is verzoekende partij een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat zij haar leven verder kan zetten in het herkomstland waar zij beroep kan doen op de nodige professionele medische zorg en/of ondersteuning aldaar en dit zonder de nabijheid van haar in België verblijvende familie.

2.8.2. Voor zover verzoekende partij voorts nog zou voorhouden dat zij ook een beschermenswaardig privéleven heeft in België, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij bij de boordeling van de aanvraag enkel dient na te gaan of verzoekende partij voldoet aan de voorwaarde van artikel 74/2, 3° van de Vreemdelingenwet om verblijfsrecht te bekomen.

Daarenboven wijst de Raad erop dat, voor zover verzoekende partij zich met haar betoog richt tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoekende partij blijft steken in een theoretisch betoog dienaangaande en geenszins op concrete wijze aantoont dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Het loutere feit immers dat zij sinds 2018 in België op precare wijze verblijft (al haar verblijfsaanvragen werden immers afgewezen) en haar blote bewering dat zij “*een grote vrienden- en kennissenkring heeft*”, alsook het feit dat zij lessen Nederlands heeft gevolgd waarvan zij een stuk voorlegt, doet niet anderszins besluiten nu zij daarmee niet aantoont dat zij dermate economische, sociale of professionele banden heeft opgebouwd met de Belgische samenleving dat deze onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.8.3. Verzoekende partij betoogt ten slotte dat zij gehuwd is met de Belgische W.S. en dat zij, ondanks diens detentie, nog steeds intensief contact heeft met haar echtgenoot.

De Raad wijst er vooreerst op dat dit betoog evenmin dienstig kan worden aangebracht ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat de verwerende partij zich in dat kader enkel dient uit te spreken over het feit of verzoekende partij aangetoond heeft te voldoen aan de verblijfsvoorwaarde van artikel 47/2, §3 van de Vreemdelingenwet. Zoals uit de bespreking van het eerste middel is gebleken heeft verzoekende partij dit niet aangetoond.

Het betoog van verzoekende partij is evenwel dienstig wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zoals ook blijkt uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet waarnaar de verwerende partij in het bestreden bevel verwijst, moet de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel rekening houden met het gezinsleven van de vreemdeling.

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten motiveert de verwerende partij: “*Betrokkene verblijft thans niet meer bij haar echtgenoot. Er kan niet blijken uit het dossier dat er nog sprake zou zijn van een*

minimum aan relatie. Aldus kan ook niet besloten worden tot een beschermenswaardig gezinsleven met die partner.”

Het is geenszins betwist dat de echtgenoot van verzoekende partij zich in de gevangenis bevindt. Evenwel wijst de Raad erop dat het loutere feit dat verzoekende partij – door de detentie van haar echtgenoot – met haar echtgenoot niet meer samenwoont, niet *ipso facto* impliceert dat zij met haar echtgenoot geen effectief beleefde relatie in de zin van artikel 8 EVRM meer heeft. Verzoekende partij maakt met de door haar voorgelegde stukken aannemelijk dat zij nog steeds intensief contact onderhoudt met haar echtgenoot (stuk 5). Het is derhalve geenszins zorgvuldig van de verwerende partij om bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten er zonder meer van uit te gaan dat verzoekende partij – omwille van de detentie van haar echtgenoot – geen beschermenswaardig gezinsleven meer heeft met haar echtgenoot. De Raad kan de verzoekende partij volgen dat de verwerende partij bij het treffen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten haar gezinsleven met haar Belgische echtgenoot heeft miskend. Wanneer een beschermenswaardig gezinsleven voorligt, dan komt het aan de verwerende partij toe om bij het treffen van een verwijderingsmaatregel een belangenafweging door te voeren dienaangaande.

De repliek in de nota met opmerkingen doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Immers, het loutere feit dat verzoekende partij nooit werd toegelaten tot verblijf, maakt geenszins dat de verwerende partij geen belangenafweging zou moeten doorvoeren wanneer geconfronteerd met een beschermenswaardig gezinsleven.

Het loutere feit immers dat *in casu* verzoekende partij nooit tot verblijf werd toegelaten en het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten “*geen weigering van voortgezet verblijf*” inhoudt, doet geen afbreuk aan het gegeven dat conform de rechtspraak van het EHRM de verwerende partij dan wel geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet doorvoeren, maar wel moet onderzoeken of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Verder, waar de verwerende partij repliceert dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken en zij erop wijst dat verzoekende partij in het kader van haar aanvraag alle elementen had kunnen aanbrengen, wijst de Raad erop dat dit inderdaad geldt voor waar de vreemdeling zelf een aanvraag indient. Dit blijkt ook uit de bespreking *supra* inzake de beslissing tot weigering van verblijf met betrekking tot de aanvraag. Het gezinsleven met haar echtgenoot vormt evenwel geen onderwerp van de aanvraag die ingediend werd in functie van de Spaanse broer van verzoekende partij. Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk verwachten van de verzoekende partij dat zij gegevens, die geen relevantie hebben voor de beoordeling van de aanvraag *in casu*, toch zou voorleggen wanneer verwerende partij tevens tot een bevel om het grondgebied te verlaten beslist. De Raad benadrukt dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, het aan de verwerende partij toekomt om zich te vergewissen van het gezinsleven van verzoekende partij ten einde dienaangaande zich op juiste gegevens te kunnen enten. Ook waar de verwerende partij aanvoert dat verzoekende partij reeds eerder een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen alsook een inreisverbod doet zij daarmee geen afbreuk aan de vaststelling dat zij in het thans bestreden bevel louter motiveert dat er geen beschermenswaardig gezinsleven meer blijkt tussen verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot.

2.9. Het betoog, dat niet verder rijkt dan hetgeen hiervoor werd besproken, toont wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden geen schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij heeft voorts, wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, een schending van artikel 8 EVRM aangetoond wat betreft de beoordeling inzake haar gezinsleven met haar

Belgische echtgenoot. Het tweede middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 november 2024 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 4

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 5 november 2024 worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER